

سوال: لطفا برای ما درباره حضرت مریم و جایگاه ایشان در ایمان ما و کلیسای ما توضیح دهید؟

جواب: برای جواب به شما دوست عزیز گزیده ای از سخنان پاپ را انتخاب کرده ام و امیدوارم که جواب خود را در این متن بگیرید.

مریم، مادر عیسی نجات دهنده و خداوند ما:

در این ایام عید میلاد، مناسب است که درباره ایمان کلیسای کاتولیک، در مورد حضرت مریم چند موضوع را روشن کنیم زیرا بعضی ها در این مورد ممکن است اشتباه کنند و متن رسمی تعلیم کلیسای کاتولیک از متن شورای اسقفان واتیکان ۲ را در اینجا می آوریم با توجه به اینکه این متن در تعلیم در قسمت کلیسا آماده است، زیرا مریم کاملا مقدس ولی انسان بوده و در کلیسا جا گرفته است، متن از قسمت " کلیسا، نور جهان " از شماره ۵۲ تا ۶۹ می باشد:

مریم باکره فرخنده، مادر خدا، در راز مسیح و کلیسا

۱-مقدمه

باکره مقدس در راز مسیح

۵۲- خدا که در نیکویی عظیم و حکمت خود بر آن شد تا فدیة جهان را عملی سازد، "چون زمان به کمال رسید، پسر خود را فرستاد که از زن زاییده شد... تا آنکه پسرخواندگی را بیابیم." (غلا ۴:۴-۵). بدینسان بود که پسر او، "به خاطر ما انسان ها و برای نجات ما، از آسمان فرود آمد و به واسطه روح القدس از مریم عذرا تن گرفت." این راز الهی برای ما مکشوف می شود و در کلیسا نیز تداوم می یابد، کلیسایی که خداوند مقرر داشته تا بدنش باشد و در آن، مؤمنین که به مسیح وابسته اند و با جمیع مقدسین در شراکتی واحد متحد هستند، باید "پیش از هر چیز، خاطره مریم پرجلال و همیشه باکره، مادر خدا و خداوند ما عیسی مسیح" را گرمی دارند.

باکره مقدس و کلیسا

۵۳- مریم باکره که به هنگام مژده فرشته، "کلمه" خدا را هم در دل خود و هم در بدن خود دریافت کرد، و حیات را به جهان عرضه داشت، همچون مادر راستین خدا و فدیة دهنده تصدیق شده، مورد تکریم قرار می گیرد. او که به شکلی برتر به خاطر شایستگی های پسرش باز خرید شد، و با پیوندی تنگاتنگ و ناگسستنی با او متحد گردید، این وظیفه و

حرمت عظیم را دریافت می‌دارد که مادر پسر خدا بوده، و در نتیجه، دختر ارجح پدر و معبد روح‌القدس باشد که عطا فیضی استثنایی است که او را بسیار بالاتر از همه مخلوقات در آسمان و بر زمین قرار می‌دهد. اما او همچنین چون از فرزندان آدم است، با همه بشریتی که نیاز به نجات دارد متحد است؛ فراتر از این، او به‌راستی مادر اعضای مسیح است، چرا که به‌واسطه محبت خود، در ولادت مؤمنینی که اعضای این رئیس هستند همکاری کرده است. به همین دلیل است که او را همچون عضو برجسته و کاملاً منحصره‌فرد کلیسا و الگوی بی‌همتای آن در ایمان و محبت تحیت می‌گویند. کلیسای کاتولیک، با دریافت تعلیم از روح‌القدس، او را همچون مادر، با محبت و احترام فرزندگونه، تکریم می‌کند.

قصد شورا

۵۴- در نتیجه، این شورای مقدس، ضمن ارائه اعتقاد کلیسا، کلیسایی که در آن نجات‌دهنده الهی نجات ما را به‌عمل می‌آورد، می‌کوشد با دقت دو نکته را روشن سازد: یکی نقش باکره خجسته در راز "کلمه" جسم‌شده و بدن عرفانی؛ و دوم، وظایف انسان‌های فدی‌شده در قبال مادر خدا، مادر مسیح، و مادر انسان‌ها، و در وهله اول مادر ایمانداران؛ اما این شورا قصد ندارد رساله تعلیمی کاملی در خصوص مریم ارائه دهد، و نه اینکه مسائلی را حل و فصل کند که الهی‌دانان هنوز نتوانسته‌اند به‌طور کامل روشن سازند. در نتیجه، عقایدی که آزادانه در مدارس کاتولیک در باره کسی که در کلیسای مقدس برترین جایگاه را پس از مسیح اشغال می‌کند و تا این حد به ما نزدیک است ارائه می‌گردد، مشروع باقی می‌مانند.

۲- نقش مریم فرخنده در تدبیر نجات

مادر مسیح موعود در عهدعتیق

۵۵- کتب مقدس عهدعتیق و عهدجدید، و نیز سنت مکرم، نقش مادر نجات‌دهنده را در تدبیر نجات هر چه بیشتر روشن می‌سازند و آن را برای سیر و نظاره ما ارائه می‌دهند. کتاب‌های عهدعتیق به شرح تاریخ نجات و آمادگی تدریجی برای ورود مسیح به جهان می‌پردازد. این اسناد اولیه، آن گونه که در کلیسا قرائت می‌شود و در پرتو مکاشفه متأخر و کامل درک می‌گردد، به تدریج چهره آن زن، یعنی مادر نجات‌دهنده را در نوری کامل‌تر ظاهر می‌سازد. وقتی والدین نخستین ما در گناه افتادند، به ایشان وعده پیروزی بر مار داده شد؛ در پرتو این نکته است که چهره مادر نجات‌دهنده به شکلی نبوتی ترسیم شده است (ر.ک. پید ۱۵:۳). همچنین وی، یعنی "باکره"، آبستن شده، پسری خواهد زایید که او را عمانوئیل خواهند نامید (ر.ک. اش ۷:۱۴؛ نیز ر.ک. میک ۲:۵-۳؛ مت ۱:۲۲-۲۳). او در میان فروتنان و مسکینان خداوند جایگاه نخست را دارد، در میان افرادی که با اعتماد از او انتظار نجات را دارند و آن را دریافت می‌کنند. و بالاخره، پس از انتظاری طولانی برای وعده، از طریق او، این برترین دختر صهیون است که زمان‌ها

به کمال می‌رسند و تدبیر جدید برقرار می‌گردد، یعنی آن هنگام که پسر خدا از او طبیعت انسانی دریافت می‌دارد تا انسان را به واسطه رازهای بدنش رهایی دهد.

مریم به هنگام اعلام خبر آبستنی

۵۶- اما پدر رحمت‌ها چنین مقدر داشت که تجسم پس از آن صورت گیرد که این مادر از پیش تعیین شده آن را بپذیرد؛ بدینسان، همان گونه که یک زن در عمل موت نقش داشت، یک زن نیز می‌بایست در عمل حیات نقش داشته باشد. این امر به شکلی استثنایی در خصوص مادر عیسی صدق می‌کند که حیات را به جهان داد، همان حیاتی که همه چیز را تازه می‌سازد؛ او از جانب خدا به عطاهایی مجهز شد که برای چنین وظیفه خطیری ضروری بود. در نتیجه، جای تعجب نیست که این رسم نزد پدران مقدس برقرار گشت که مادر خدا را مقدس و بری از هر لکه گناه بدانند، هم‌او را که از سوی روح‌القدس سرشته شد و همچون خلقتی جدید شکل گرفت. باکره ناصره که از همان لحظه نخست بسته شدن نطفه‌اش با تقدسی شکوهمند و کاملاً بی‌همتا پوشیده شده بود، از سوی فرشته مژده‌رسان تحیت گفته شد که به امر خدا او را "پُر از فیض" خواند (ر.ک. لو ۱:۲۸). او نیز به پیام‌آور آسمانی چنین پاسخ داد: "اینک کنیز خداوندم. مرا بر حسب سخن تو واقع شود." (لو ۱:۳۸). بدینسان مریم، دختر آدم، به کلام خدا رضایت داد و مادر عیسی گردید، و بی‌آنکه گناهی او را باز دارد، اراده خدا برای نجات را با تمام دل پذیرفت، و خود را همچون کنیز خداوند به‌طور کامل به شخص پسر او و خدمتش تسلیم کرد تا با اتکا به او و به‌همراه او، و به‌واسطه فیض خدای قادر مطلق، راز نجات را خدمت نماید. لذا کاملاً به‌جا است که پدران مقدس مریم را صرفاً ابزاری منفعل در دستان خدا تلقی نکنند، بلکه بر این اعتقاد باشند که او با آزادی ایمان خود و نیز با اطاعت خویش، با خدا همکاری کرده است. در واقع، همان گونه که قدیس ایرنئوس می‌گوید، "او با اطاعت خود برای خویشتن و برای تمامی نوع بشر، سبب نجات گردید". همچنین بسیاری از پدران عهد باستان، همصدا با این قدیس، با کمال میل در موعظه‌های خود می‌گویند: "آنچه که به‌واسطه نافرمانی حوا گره خورد، با اطاعت مریم گشوده شد؛ آنچه را که حوای باکره با بی‌ایمانی خود گره زد، مریم باکره با ایمان خود گشود؛ ایشان با مقایسه مریم با حوا، او را "مادر جمیع زندگان" می‌خوانند و اغلب اعلام می‌دارند: "با حوا موت آمد، با مریم حیات."

باکره مقدس و کودکی عیسی

۵۷- این اتحاد "مادر" با "پسرش" در کار نجات، از همان لحظه بسته شدن نطفه مسیح در رحم مریم باکره تا زمان مرگ وی مشهود است؛ ابتدا آن را زمانی می‌بینیم که مریم به دیدار الیزابت می‌شتابد و از سوی او همچون "مبارک" تحیت گفته می‌شود، زیرا که به نجات موعود ایمان آورده بود، در همان حال که آن "پیشرو"، یعنی یحیی، در رحم مادر خود به حرکت در آمده بود (ر.ک. لو ۱:۴۱-۴۵)؛ سپس به‌هنگام ولادت شاهد این اتحاد هستیم، آن گاه که مادر خدا پسر نخست‌زاده خود را با شادی به شبانان و مجوسیان نشان می‌دهد، پسری که زاده شدنش به‌منزله تقدیس کامل باکره بودن وی بود، نه از دست رفتن آن. پس از آن، وقتی در معبد قربانی مخصوص فقیران را گذرانید و پسر

خود را به خداوند تقدیم کرد، در همان حال شنید که شمعون نبوت می‌کند که "پسر" نشانه تناقض‌گویی خواهد بود، و اینکه قلب مادرش با شمشیری سوراخ خواهد شد و بدینسان، افکار درونی بسیاری از افراد آشکار خواهد گردید (ر.ک. لو ۲:۳۴-۳۵). چون والدین عیسی خردسال او را گم کرده بودند و با اضطراب به دنبال او می‌گشتند، او را در معبد یافتند که در امور پدر خود مشغول بود، و ایشان سخن "پسر" را درک نکردند. اما مادرش همه اینها را در دل خود نگاه می‌داشت و در مورد آنها می‌اندیشید (ر.ک. لو ۲:۴۱-۵۱).

باکره مقدس و خدمت عمومی عیسی

۵۸- در طول زندگی عمومی عیسی، مادر او به‌طور خاص و از همان آغاز در صحنه ظاهر می‌شود، آن هنگام که در عروسی قانای جلیل دچار دلسوزی شد، و با شفاعت خود، سبب شد که عیسی، آن مسیح موعود، معجزات خود را افتتاح کند (ر.ک. یو ۱:۲-۱۱). در جریان موعظت عیسی، وی سخنانی را دریافت کرد که پسرش توسط آنها، ملکوت را در فراسوی ملاحظات و پیوندهای خون و جسم قرار داد، و آنانی را مبارک خواند که کلام خدا را می‌شنوند و رعایت می‌کنند (ر.ک. مر ۳:۳۵ و موازی‌ها، و لو ۱۱:۲۷-۲۸)، کاری که وی خود وفادارانه انجام می‌داد (ر.ک. لو ۱۹:۲ و ۵۱). بدینسان، باکره فرخنده در سفر ایمان خود پیش می‌رفت و اتحاد خود را با پسرش وفادارانه نگاه می‌داشت، حتی تا پای صلیب که در آنجا، او بر حسب تقدیر الهی، ایستاده بود (ر.ک. یو ۱۹:۲۵)، و با بی‌رحمی با پسر یگانه‌اش رنج کشید، و با قلبی مادرانه در قربانی‌اش شریک شد، و رضایت پرمهر خود را به ذبح شدن این قربانی که از بدن او زاده شده بود نثار کرد، تا سرانجام، از سوی همان مسیح عیسی که بر روی صلیب در حال جان دادن بود، با این کلمات، همچون مادر به آن شاگرد داده شود: "ای زن، اینک پسر تو" (ر.ک. یو ۱۹:۲۶-۲۷).

باکره مقدس پس از صعود

۵۹- اما چون خدا را پسند آمد که راز نجات انسان‌ها را تنها در ساعتی آشکار سازد که روح‌القدس موعود مسیح را فرو ریزد، رسولان را می‌بینیم که پیش از روز پنطیکاست، "با زنان و مریم، مادر عیسی، و برادران او، به یکدل در عبادت و دعا مواظب می‌بودند" (اع ۱:۱۴)؛ و مریم را می‌بینیم که او نیز با دعا‌های خود عطیه روح‌القدس را می‌طلبید، همان روح‌القدس که به‌هنگام اعلام خبر آبستنی، وی را زیر سایه خود گرفته بود. و سرانجام، باکره مطهر که از جانب خدا از هر آلودگی به خطای اولیه مصون نگاه داشته شده بود، چون جریان زندگی زمینی خود را به پایان رسانید، در بدن و روح خود به آسمان بالا برده شد، و از سوی خداوند همچون ملکه عالم هستی رفعت یافت، تا به این طریق، به شکلی کامل‌تر با پسر خود همخوان گردد، پسری که خداوند خداوندان (ر.ک. مکا ۱۶:۱۹) و پیروز بر گناه و مرگ است.

۳- باکره فرخنده و کلیسا

مریم، کنیز خداوند

۶۰- مطابق کلام رسول مسیح، واسط یا میانجی ما واحد است: " زیرا خدا واحد است، و در میان خدا و انسان یک متوسطی است، یعنی انسانی که مسیح عیسی باشد که خود را در راه همه فدا داد. " (۱- تیمو ۵: ۲-۶). اما نقش مادرانه مریم در قبال انسان‌ها به هیچ وجه مانع چنین وساطت بی‌همتای مسیح نیست و از آن نیز نمی‌کاهد، بلکه بر عکس، برتری آن را آشکار می‌سازد.

زیرا هر تأثیر نجات‌بخشی از سوی باکره فرخنده بر انسان‌ها ریشه در ترتیب کاملاً رایگان خدا دارد: این تأثیر زاده ضرورتی عینی نیست، بلکه از وفور شایستگی‌های مسیح ناشی می‌گردد؛ تکیه آن بر وساطت او است و در هر چیز به آن متکی است و تمام قوت خود را از آن اخذ می‌کند. این امر از هیچ رو مانع اتحاد بلافصل ایمانداران با مسیح نمی‌گردد، بلکه بر عکس به آن یاری می‌رساند.

۶۱- باکره فرخنده در بطن طرح تجسم کلمه، از ازل مقدر شده بود تا مادر خدا باشد؛ او طبق تمهیدات مشیت الهی، بر روی زمین مادر مکرّم نجات‌دهنده الهی بود، و همچون خدمتگزار فروتن خداوند، به شکلی کاملاً بی‌همتا به‌طور کامل در کار او شریک بود. او به مسیح آبستن شد، او را به دنیا آورد، خوراک داد، در معبد به پدرش تقدیم نمود، و با پسر خود که بر روی صلیب جان می‌سپرد رنج کشید؛ به این ترتیب، به‌واسطه اطاعت، ایمان، امید، و محبت وافر خود به شکلی کاملاً بی‌نظیر با کار نجات‌دهنده همکاری کرد تا روح انسان‌ها حیاتی فوق طبیعی دریافت دارد. از این رو است که او در ترتیب فیض، مادر ما شده است.

۶۲- این مادر بودن مریم در ترتیب فیض، از زمان رضایتی که وفادارانه به‌هنگام اعلام خبر آبستنی داد و آن را بدون تزلزل در پای صلیب حفظ کرد، تا زمان به اوج رسیدن همه برگزیدگان، بدون وقفه ادامه می‌یابد. در واقع، پس از عروج او به آسمان، نقش او در نجات توقف نپذیرفته است: او با شفاعت مکرر خود، عطاهایی را برای ما به دست می‌آورد که نجات ابدی ما را تضمین می‌کند. محبت مادرانه او سبب می‌شود که به برادران پسرش توجه داشته باشد، برادرانی که سفر روحانی‌شان به پایان نرسیده یا اینکه درگیر خطرات و آزمایشها می‌باشند، تا آن زمان که به وطن فرخنده خود برسند. به همین دلیل، باکره خجسته در کلیسا با عناوینی چون مدافع، یاور، مددکار، و شفیع مورد خطاب قرار می‌گیرد. اما هیچیک از اینها به شکلی استنباط می‌شود که حرمت و اثربخشی شفیع واحد، یعنی مسیح، نه خدشه‌دار می‌گردد و نه چیزی به آن افزوده می‌شود.

در واقع، هیچ مخلوقی هرگز نمی‌تواند هم‌سطح با "کلمه" تجسم‌یافته و نجات‌دهنده قرار گیرد. اما درست همان گونه که کهنات مسیح به شکل‌های گوناگون چه از سوی خادمین و چه از سوی قوم وفادار مورد شراکت قرار می‌گیرد، و درست همان گونه که نیکویی بی‌همتای خدا به‌طور واقعی و به اشکال مختلف بر مخلوقات افاضه می‌گردد، به همان شکل نیز میانجیگری واحد نجات‌دهنده سبب حذف همکاری مخلوقات نمی‌گردد، بلکه بر عکس، این همکاری را در وابستگی به آن منبع واحد بر می‌انگیزد.

کلیسا این نقش وابسته مریم را بدون هیچ تردیدی اعلام می‌نماید، پیوسته آن را تجربه می‌کند، و آن را به مؤمنین توصیه می‌نماید، تا این تکیه‌گاه و این امداد مادرانه ایشان را یاری دهد که بیش از پیش به شفیع و نجات‌دهنده متوسل شوند.

مریم، الگوی کلیسا

۶۳- همچنین باکره خجسته به واسطه عطیه و وظیفه مادری که سبب پیوند او با پسرش، یعنی نجات‌دهنده، می‌شود، و به واسطه الطاف و وظایف خاصی که به او تعلق دارند، در اتحادی صمیمی با کلیسا به سر می‌برد: بر اساس تعالیم قدیس امبروز، مادر خدا در ترتیب ایمان، الگوی کلیسا در زمینه محبت و اتحاد کامل با مسیح می‌باشد. در واقع، در راز کلیسا، کلیسایی که آن نیز به حق عنوان مادر و باکره را دریافت می‌دارد، مریم باکره و فرخنده جایگاه نخست را دارد، و به شکلی برجسته و خاص، الگویی از باکره و مادر بودن را ارائه می‌دهد، زیرا او در ایمان و در اطاعت خود پسر پدر را بر روی زمین به دنیا آورد، بی‌آنکه مردی را شناخته باشد، و در حالی که با روح‌القدس احاطه شده بود، همچون حوایی جدید، نه به مار قدیم، بلکه به فرشته خدا ایمانی را عرضه داشت که هیچ چیز آن را تغییر نمی‌دهد. او پسر را به دنیا آورد، پسری که خدا او را نخست‌زاده در میان برادران بسیار ساخته است (روم ۸:۲۹)، یعنی در میان ایماندارانی که باکره فرخنده در زایش و تربیت آنان با محبتی مادرانه همکاری می‌کند.

۶۴- کلیسا در تقدس رازگونه مریم باکره سیر و نظاره می‌کند، به محبت او اقتدا می‌نماید، و وفادارانه اراده پدر را به جا می‌آورد؛ بدینسان، کلیسا نیز به نوبه خود و به واسطه کلام خدا که آن را با ایمان می‌پذیرد، تبدیل می‌شود به مادر. کلیسا با موعظه و از طریق تعمید، پسرانی را که نطفه‌شان را روح‌القدس بسته، برای حیاتی جدید به دنیا می‌آورد، پسرانی که از خدا زاده شده‌اند. کلیسا نیز باکره است، زیرا وفاداری خود را به داماد نثار کرده است، وفاداری‌ای که آن را کامل و خالص نگاه می‌دارد. کلیسا با اقتدا به مادر خداوندش، و به قدرت روح‌القدس، ایمانی کامل، امیدی راسخ، و محبتی صادقانه را در خلوصی مبتنی بر باکره بودن حفظ می‌کند.

فضائل مریم، الگوی کلیسا

۶۵- اما با اینکه کلیسا در شخص باکره خجسته از هم‌اکنون به کمالی رسیده که آن را بی‌لکه و بی‌چین می‌سازد (ر.ک. افس ۵:۲۷)، اما مؤمنین هنوز نیاز دارند در جهت رشد در تقدس به واسطه غلبه بر گناه تلاش کنند؛ به همین دلیل است که ایشان چشمان خود را به سوی مریم بر می‌افرازند که الگوی فضایی است که بر کل جامعه برگزیدگان می‌تابد. کلیسا از طریق تأمل و دعا در باره مریم که او را در پرتو "کلمه‌ای" سیر و نظاره می‌کند که انسان شد، با احترام در راز متعالی تجسم بیشتر نفوذ می‌کند و پیوسته بیشتر شبیه داماد خود می‌گردد. مریم که به شکلی تنگاتنگ در تاریخ نجات حضور دارد، مهم‌ترین اصول ایمان را به نوعی در خود گرد می‌آورد و منعکس می‌سازد و مؤمنین را به سوی پسر خود و قربانی‌اش، و نیز به محبت پدر فرا می‌خواند. این کار را زمانی انجام می‌دهد که در باره او موعظه می‌شود و مورد تکریم قرار می‌گیرد. کلیسا نیز به نوبه خود طالب جلال مسیح است، و به همین دلیل، از طریق رشد دائمی در ایمان و

امید و محبت، خود را بیش از پیش شبیه الگوی عظیم خود می‌سازد، و در همه چیز طالب اراده خدا و انجام آن می‌باشد. از همین رو، کلیسا در جریان اجرای رسالت خود، به حق به کسی چشم می‌دوزد که مسیح را تولید کرد، مسیح را که نطفه‌اش با قدرت روح‌القدس بسته شد و از باکره به دنیا آمد، دقیقاً به این دلیل که به‌واسطه کلیسا در دل مؤمنین زاده شود و رشد کند. مریم باکره به‌واسطه زندگی خویش الگوی این محبت مادرانه بوده است، محبتی که باید همه آنانی را انگیزش دهد که با شراکت در مأموریت رسولی کلیسا، در جهت تجدید حیات انسان‌ها تلاش می‌کنند.

۴- آیین تکریم باکره فرخنده در کلیسا

ماهیت و بنیاد آیین تکریم باکره مقدس

۶۶- مریم در مقام مادر مقدس خدا، به‌واسطه فیض الهی، به مقامی پایین‌تر از پسرش و بالاتر از جمیع فرشتگان و همه انسان‌ها رفعت یافت و در رازهای مسیح حضور دارد؛ به همین دلیل، به‌واسطه آیینی خاص، به شکلی مشروع در کلیسا مورد تکریم قرار می‌گیرد. از این رو، از دورترین زمان‌ها، باکره فرخنده با عنوان "مادر خدا" مورد تکریم بوده است؛ و مؤمنین تحت محافظت او پناه می‌گیرند، و او را در خطرات و نیازهای خود صدا می‌زنند. خصوصاً از زمان شورای افسس به بعد، آیین تکریم مریم نزد قوم خدا به شکل احترام و محبت و دعا و اقتدا رشد چشمگیری یافت، و بدینسان گفتار نبوتی خود او تحقق یافت که می‌فرماید: "از کنون تمامی طبقات مرا مبارک خواهند خواند، زیرا آن قادر به من کارهای عظیم کرده است." (لو ۱:۴۸-۴۹). این آیین تکریم آن گونه که همیشه در کلیسا وجود داشته است، خصوصیتی کاملاً خاص دارد؛ این تکریم گرچه اساساً با آیین پرستشی که به "کلمه" تجسم‌یافته و نیز به پدر و روح‌القدس تقدیم می‌شود، تفاوت دارد، اما کاملاً به‌جا است که انجام شود. در واقع، شکل‌های گوناگون دعا خطاب به باکره مقدس که کلیسا تأیید کرده و آنها را در محدوده اصول اعتقادی درست نگاه داشته، و نیز با رعایت شرایط زمان و مکان، خلق و خو و خصائل مؤمنین، به گونه‌ای عمل می‌کنند که پسر خدا از طریق حرمتی که مادرش دریافت می‌دارد، به شکلی شایسته مورد تصدیق و محبت قرار گیرد و جلال یابد و احکامش اطاعت شود، زیرا همه چیز برای پسر وجود دارد (ر.ک. کول ۱:۱۵-۱۶) و پدر ابدی را پسند آمد که "تمامی پُری در او ساکن شود" (کول ۱:۱۹).

روح موعظه و آیین تکریم باکره مقدس

۶۷- این شورای مقدس این آموزه کاتولیک را رسماً تعلیم می‌دهد. در عین حال، همه فرزندان کلیسا را تشویق می‌کند تا در این آیین، خصوصاً آیین نیایشی، در قبال باکره فرخنده سخاوتمندانه شراکت کنند، و برای رسوم و اعمال مذهبی برای او اهمیت قائل شوند، رسوم و اعمالی که مقام رسمی تعلیمی در طول قرن‌ها توصیه کرده است؛ این شورا توصیه می‌کند که همه قواعدی را که در گذشته در زمینه آیینهای مربوط به تصاویر مسیح، باکره فرخنده، و مقدسین مرسوم بوده، به شکلی مذهبی حفظ کنند. شورا قویاً علمای الهی و آنانی را که کلام خدا را حمل می‌کنند اندرز می‌دهد تا

هرگاه که حرمت بی‌همتای مادر خدا مطرح باشد، با نهایت دقت از هر گونه افراط نادرست و نیز تنگ‌نظری تفریطی اجتناب کنند. مطالعه کتاب مقدس، نوشته‌های پدران و علمای الهی، و نیز آیینهای نیایشی کلیسا، تحت هدایت مقام رسمی تعلیمی، باید به ایشان کمک کند تا نقش و امتیازات باکره فرخنده را در پرتوی درست قرار دهند، نقش و امتیازاتی که همیشه معطوف به مسیح، سرچشمه راستی کامل، قدوسیت و دینداری است. ایشان باید با دقت مراقب هر سخن یا هر حرکتی باشند که ممکن است برادران جدا شده ما یا هر کس دیگری را در خصوص تعلیم درست کلیسا به اشتباه بیندازد. مؤمنین باید به یاد داشته باشند که عبادت راستین مطلقاً مبتنی بر حرکتی عقیم و زودگذر در زمینه احساسات، و نیز زودباوری عبث نیست؛ عبادت راستین از ایمانی واقعی بر می‌خیزد که ما را به تصدیق حرمت والای مادر خدا هدایت می‌کند، و ما را بر آن می‌دارد تا این مادر را با محبتی فرزندگونه دوست بداریم، و به فضائل او اقتدا نماییم.

۵- مریم، نشان امیدی مطمئن و تسلی برای قوم خدا که بر روی زمین در سفر است

۶۸- اما مادر عیسی درست همان گونه که هم‌اکنون جسماً و روحاً در آسمان جلال یافته، تصویری است از کلیسا و نیز افتتاح‌کننده آن به‌هنگام تکاملش در عصر آینده؛ او همچنین بر روی زمین، در انتظار فرا رسیدن روز خداوند (ر.ک. ۲- پتر ۱:۱۰)، از هم‌اکنون همچون نشانی از امیدی مطمئن و تسلی، در برابر قوم خدا که در سفر است، می‌درخشد.

۶۹- این شورای مقدس بسیار شادی می‌کند و تسلی می‌یابد از این واقعیت که در میان برادران جدا شده ما، کم نیستند کسانی که به مادر خداوند و نجات‌دهنده ما، اکرامی را که شایسته است به او نثار می‌کنند، خصوصاً در میان کلیساهای شرق که با اشتیاقی وافر و روحی سرسپرده به سوی مادر خدا و همیشه باکره می‌روند تا تکریم خود را به او تقدیم دارند. همه مسیحیان باید با استغاثه‌های مؤکد، مادر خدا و انسان‌ها را مخاطب قرار دهند، تا او پس از آنکه کلیسای مولود را با دعاهای خود پشتیبانی کرد، اکنون نیز که در آسمان برتر از همه خجستگان و فرشتگان قرار گرفته، در مشارکت با جمیع مقدسین، به شفاعت خود نزد پسرش ادامه دهد، تا آن زمان که همه خانواده‌های قوم‌ها، خواه نام زیبای مسیحی را بر خود داشته باشند و خواه هنوز نجات‌دهنده خود را نشناخته باشند، سرانجام با شادی در صلح و صفا، به شکل قوم واحد خدا گرد آیند و تقدیس اقدس و تقسیم‌ناپذیر جلال یابد.

کل این نکات و هر یک از آنها که در این منشور امر شده، مورد رضایت پدران شورا قرار گرفته‌اند. و ما، به‌واسطه قدرت رسولی که از مسیح دریافت داشته‌ایم، در اتحاد با پدران مکرم، آنها را در روح‌القدس تصویب، تأیید، و امر می‌کنیم، و مقرر می‌داریم که آنچه بدینسان در شورا به تصویب رسیده، برای جلال خدا انتشار یابد.

رُم، در کلیسای حضرت پطرس، ۲۱ نوامبر ۱۹۶۴.

من، پُل، اسقف کلیسای کاتولیک.

(امضای پدران در پی می‌آید).